

Poštnina plačana v gotovini.

LETNIK V.

DRŽAVNO TOČNIŠČVO V LJUBLJANI

Dobilo 8. V. 1931

krat, prilog.

Pianist
IVAN NOČ
pri sportu

DOMAČI

5

PRIJATELJI

*Ni lepšega dekleta, kot je
Slovenka v narodni noši!*

*Vzorci so posneti po
starih narodnih nošah.*

*Sviva za krila kakor tudi svileni robci z
resami so pravkar došli:*

*A. & E. Skaberne
Ljubljana*

Dr. A. Oetker-jev
vanilinov sladkor
za kuhinjo.

Ta zavitek zadostuje, da zadobi velik puding, krema, kolač ali 1 liter likerja prijeten vaniljev aroma.
Vsebinā tega zavitka nadomestuje 2-3 stroke dobre vanilije.

Doktor Oetker-jev
pecilni prašek
je najboljši!
Zakonito zaščiteno pod imenom

Bacfin

Od gospodinj pohvaljen in milijonkrat izkušen

Bactamid

(nadomestek za jajca)
od Dr. Crata in Dr. Oetkerja
nadomešča moč za shajanje testa in barvo jajc: noževa konica tega praška vsebuje moč barve enega rumenjaka kakor tudi moč enega beljaka.
Bactamid se koristno doda vsaki močnati jedi in pecivu, posebno omeletam, žličajkom, rezancem, krpicam, cmokom, buhteljam, kolačem, maslenemu in krhkemu testu itd. nakaš se dobi lepo obliko, in je lahko prebavljivo.

■ Takole so zaviti
Dr. Oetkerjevi

■ izdelki

Dr. Oetkerjev

■ Pecilni prašek

Dr. Oetkerjev

■ Vanilinov sladkor

Dr. Oetkerjev

■ Baktamid, nadomestilo
za jajca

Dr. Oetkerjevi

■ pudingi, kreme in kolači
so najboljša jed

Dr. Oetkerjevi

■ izdelki se dobe v vseh
trgovinah

En prijem

in vsa Evropa Vam igra
v petcevnem aparatu

TELE- FUNKEN 9A

s tremi uravnalnimi krogi,
zato nedosežna selektivnost.

Najboljše — in vendar vsakemu dosegljivo!

TELEFUNKEN

Najstarejša
izkustva

Najmodernejša
konstrukcija

Za pomladanska in poletna oblačila

se Vam nudi lepa izbira in
priznana ugoden nakup.

Zase kakor za svoje si lahko
izberete najnovejše modno
blago, angleški in češki kam-
garn in sportni ševijot, dam-
sko volneno blago za obleke
in plašče, krasno svilo ter
fino in trpežno perilno blago.

A. ŽLENDER

MANUFAKTURNA TRGOVINA

LJUBLJANA, MESTNI TRG 22

Ugodno kupite!

ZA GOSPODE:

fini moderni kamgarn in sportni ševijot.

ZA ŽENSKE:

fino svileno, polsvileno in volneno blago v vseh
modnih barvah in najnovejših vzorcih, cefir,
kambrik in belo tkanino za perilo, fine nogavice.

R. Miklauc - „Pri Škofu“ - Ljubljana

Lingerjeva - Medarska ulica - Pred Škofijo št. 3.

Obstoj trdke nad 60 let.

KLIŠEJE

vseh vrst za eno-
in večbarvni tisk

JUGOGRAFIKA

d. z o. z.

Ljubljana, Sv. Petra nasip šte. 23.

Lepa dežela Jugoslavija . . .

s svojimi veličastnimi samostani . . . s svojimi krasnimi portali . . . in bisernimi zobmi svojih prebivalcev!

Vedno znova učinkujejo krasote te posebne dežele s svojimi vabljivimi čari in vedno znova občudujejo vsi blesteče bele zobe njenih prebivalcev. Stotisoče Jugoslovanov neguje zobe s Sargovim Kalodontom. Sveža in bujna pena te zobne kreme daje zobem biserni sijaj, a ustam zdravje in čistoto.

SARGOV

KALODONT

ohranjuje zdravje in lepoto zob.

PROJA

špecialne kavine mešanice

so sestavljene iz najfinejših vrst kave.

Zato so neprekosljive v kvaliteti!

*Mi pijemo
„Proja“
sladno kavo*

„Proja“ sladna in dvojno sladna ječmenova in ržena kava je redilna in zdrava, zelo priporočljiva Vaši deci kakor tudi bolnikom.

Kdor ljubi svoje zdravje, uživa „Proja“ sladno kavo.

Pri nakupu pazite na naše originalne zavitke!

Ivan Albrecht:

Srednjakov potni list

Srednjakov Miha je redkokdaj prišel na vas med ljudi. V samotnih golcih mu je tekla zibel in v samotnih gozdech je preživel večino svojega življenja. Kuhal je oglje, medtem ko mu je žena oskrbovala bajto, muzasto kravo in zarepljeno ščene, otroke pa mu je Bog sproti pobiral, kolikor mu jih je bil dal. Kaj se sicer godi okrog njega, mu ni bilo dosti mari, z bog česar je tudi samo tako napol vedel, da je zdaj tam blizu meja. Ko se je pogodil oni večer z nekim godoviškim posestnikom, ni nič pomislil, da leži Godovič onkraj meje, temveč je zjutraj mirno naročil ženi, kako naj mu čuva dom, pa je vrgel vrečo na ramo, stisnil furlanko¹ pod pazduho in jo je mahnil proti Hotedršici in skozi vas dalje proti Godoviču, kar mu neznan človek zastopi pot s klicem:

«Sta fermo!»

Miha ga debelo pogleda in hoče dalje, a oni ponovi:

«Sta fermo!»

«Nak,» se zavzame Miha, «če misliš mene, ti že moram reči, da nisem »štafermo«. Kar vem in pomnim, sem bil še zmeraj Miha.»

Oni nekaj kima in žlobudra in se zdi Srednjaku, da sliši:

«Passaporto!»

«Kaj?» se čudi Miha. «Porto?! Saj ne grem zajcev lovit! Tista gospoda je včasih vsa v zelenih portah, jaz grem pa samo oglje kuhat.»

Govorita, govorita, tujec po svoje, Miha po svoje, dokler tujec ne naperi puške.

«Salament,» se zdrzne ogljar, «človeče, ali si ob pamet?!»

Jezno se obrne in godrnjaje gre nazaj v Hotedršico, češ:

«Kaj je le tega rogovileža prineslo sem?! Oglje grem kuhat, pa hoče imeti porto od mene! Ves svet je narobe!»

Grede sreča Miha znanca in mu potoži nadlogo, ta pa se namuzne:

«Hoj, Miha, na meji si bil in Lah ti je zastavil pot. Nič ne bo drugače kakor porto boš moral imeti.»

¹ Majhna sekirica.

«Zlomka!» vzdihne Miha. «Bom moral reskar domov, da mi jih ženska nekaj našije. Kakšne bi le dal našiti?»

«Rdeče», se namuzne znanec in odide, Miha pa zavije v najbližjo trgovino in nakupi precej vatlov rdečega traku, potlej pa jo naglo seka domov.

«Ali se ti je kaj zgodilo?» se ga prestraši žena.

Miha pove in izroči ženi trak.

«Kam naj pa našijem?»

«I, na hlačah bo še najbolj vidno», razmisli ogljar in godrnjaje sleče hlače.

Žena se malce obotavlja, nazadnje mu pa le našije, nakar se Miha spet odpravi na pot. Na meji zopet začuje klic:

«Sta fermo!»

«Ej, zlomka vendar, ali ti nisem prejle povedal, da sem Miha!»

«Passaporto!»

Ogljar se zasmije:

«O, zdaj pa že imam porte, gospod! Po šest dinarjev meter sem moral plačati spaka. Ali so vam všeč, jelite? Ne zamerite, ko nisem vedel, da je pri vas taka navada! Zdaj pa lahko grem v Godovič, kajneda? No, srečno, pa božji bodite!»

Miha se prestopi, tujec na cesti pa ostro:

«Passaporto!»

«Šentaj zatolčeni,» se razjezi ogljar, kakšne porte pa hočeš, saj jih vendar vidiš na hlačah!»

Tujec zajavka in zgrabi Srednjaka za rokav, a tega prenemore jeza in tresk! začuti tujec na glavi, kako trda uha ima Mihova furlanka. Po mačje odskoči in nekaj zakriči, nakar se vsuje okrog ogljarja krdelo tujcev, kakor bi jih zemlja bruhala.

«Spaki neumni, kaj pa počnete z menoj!» se jih otepa Miha, a oni se ga oklepajo in ga končno vklenjenega odženo v Idrijo, kjer ga zapro.

Na sodišču sodnik ostro prime ogljarja, zakaj je napadel obmejnega organa, ki mu vendar ni storil nič hudega, temveč je samo po predpisih izvrševal svojo službo. Ko se s pomočjo tolmača sporazumejo, se razkorači Miha Srednjak:

«Kaj, gospod, nič hudega mi ni storil?! Že ime mi je pre naredil: odkar vem, sem Miha

Srednjak, oni je pa vpil, da sem Štafermo! Porto mi je ukazal nositi, ko mi jih je ženska našila, mu pa spet ni bilo po volji. Ves dan sem izgubil zavoljo one nerode in še zdaj se brez dela valjam tod, pa pravite, da ni to nič hudega?! Pustil naj bi me bil, ko je videl, da imam porte! Naj bi bil on potlej počel, kar bi bil hotel, jaz bi pa oglje kahal in bi bili lahko vsi prijatelji!»

Ko je tolmač prevedel Mihove besede, se je sodniku široko razlezel obraz. Resni čuvar pravice se je prijel za trebuh in se je začel

Alfons Petzold:

Na vrtu Tomaža Bokala je sadno drevje vse v cvetju.

Dolge vrste črešenj in jablan; od samega cvetja ni videti nobenega lista.

Bokalova Kristina stoji ob vrtnih dverih in se smehlja v solnce. Mar niso naše sobe zatohle in žalostne, mar ne bi mogli ostati za vse dni zunaj v tej lepi prostosti? Tako dobro je stopati po zemlji in mehki travi s cvetjem v rokah.

Kristina gre globlje na vrt in sede v travo, razrahlja vezi na čevljih ter potegne nogavice navzdol. Tako. Zdaj lahko čuti hladno mehko pod nogami. Kako dobro to de človeku!

Kristina stopa počasi dalje, da bi docela okusila ta čuvstva, in vedno je svobodnejše in lepše. Nič več ne vidiš hiše za seboj, ne slišiš več glasu tete Malike, ki neprestano kara in uči.

Veter se zaganja v cvetove, marsikateri poleti k tlom, Kristina pa pobira igle iz svojih las, ki ji dolgi in zlati padajo na vrat in v katerih žare cvetovi kot biseri. Zamišljena jih vrže naprej, jih prečeše s prsti in je vesela, da se v solncu izpreminjajo v zlato.

«Takole stojiš, zlate lase imaš, pa te nihče ne vidi!»

Ustne se od žalosti našobijo.

Toda dolgo tega pred solncem ne preneseš. Pa tudi: ali ni samo na sebi bolje biti lep, imeti zlate lase in bele nožice ter biti gibek kot protje?

Ne bi bila rada, kakršna je teta Malika! Siv, naguban obraz ima in tako trde roke!

Bom tudi jaz kdaj takšna?

In ali je bila ta Malika tudi kdaj mlada? Da se je smejala in prepevala, ne da bi vedela, zakaj?

Ivo Grahor:

Napad v katedrali svetega Vojteha

Gorjupova naloga je bila, da kupi vozovnice za vseh dvajset izletnikov in da čaka na postaji vsaj pol ure, preden odide berlinski vlak. Izletniki in profesorji so šli z gostoljubnimi tovariši, slušatelji tilsitske politehniko, da si ogledajo nekaj zgradb v oddaljenem delu mesta. Vodja je moral skrbeti za pravočasni odhod. Imel je ves denar,

tako gromko smejati, da se je celo Srednjaku dobro zdelo.

«Saj sem vedel,» je dejal in se je počehljajal po temenu, «da se s pametnim človekom dá govoriti. Še na mejo dajte takih, gospod, pa bo vse prav, a tisti 'Štafermo' naj gre, odkoder je prišel.»

Sodnik se sicer ni ravnal po Mihovem navetu, vendar tudi obsodil ni ogljarja. Drugo jutro je Miha že lomastil po gozdu in pridno pripravljaval ogljenico.

Cvetje

Nemogoče. Saj bi se sicer zdaj ne mogla zmerom ujedati in bi morala razumeti, da človek pri takem solncu ne more ostati v sobi ter delati.

Zdaj leži na tleh že toliko cvetov.

«Škoda,» pomisli Kristina, «zdaj bodo ovelneli, moj vrt pa je tako lep v svoji cvetni obleki!»

Kristina jih pobira v predpasnik. «Ponoči jih lahko položiš na blazino in sanjaš o njih.»

«In kaj poreče teta Malika zjutraj?»

Prijela se bo za sence in rekla: «Tako ne pojde več dalje.»

In Kristina bo morala z metlo pomesti cvetje iz sobe.

Bedno belo cvetje!

Kristina ima predpasnik poln. Zdaj hiti dalje, venomer dalje in njeni lasje vihrajo tako svetlo v solncu.

Zdaj bo že kmalu pri potoku. Že sliši lahko žuborenje. Vesela je.

A kaj je to? Na bregu leži neznan fant in spi. V potoku se je bil okopal ter potem utrujen legel v travo, da bi se na solncu posušil.

Pa je zaspal in ne vidi, da stoji Bokalova Kristina pred njim.

Le kako je prišel v njen vrt? Najbrž je bil preplezal ograjo.

Tega ne bi bil smel storiti.

Toda zdaj spi.

Roke je bil položil pod glavo, močno, zagorelo telo leži blaženo sproščeno v travi in cvetju.

Kristina se ozre po prostranem vrtu in iznova pogleda fanta. Spusti svoj predpasnik ter strese cvetje na fanta.

Potem pohiti naglo domov v svojo kamrico, se le in se zjoče.

(Priredil Mile Klopčič.)

uro, in da bi mu ne bilo dolgčas, si je skoval načrt za ogled slavne tilsitske katedrale. Z zemljevidom v roki je skočil v voz cestne železnice in v dvajsetih minutah je bil že na trgu svetega Vojteha.

Slikovito katedralo so prav tedaj popravljali. Zunanje stene so bile obdane z visokimi lesenimi odri in nanovo pobeljene. Delavcev ni bilo, najbrže so bili že odšli, ker je ura v babilonsko vrtenčastem zvoniku prav tedaj odbijala šest.

Mladi inženir je stopil bliže, da si ogleda cerkev. Zunanost ga ni zanimala, tembolj pa se je veselil, da ima priliko videti notranje zanimivosti slavne cerkve svetega Vojteha, o kateri so pisali umetnostni zgodovinarji in poznavalci cele razprave. Učeni arhitekt Maks Saint Renard je prejšnje leto izdal obširno knjigo o slogu in konstrukciji lokov te stavbe. Obok katedrale svetega Vojteha je še danes vsem strokovnjakom nerazrešljiva uganka. Kdo ga je bil postavil niti natančno ne vemo, italijanski kritik Ugo Ojetti trdi, da je bil oče oboka neki Lionardov učenec iz poznega sedemnajstega stoletja.

Vsi ti podatki so inženirju Gorjupu obetali lep uspeh. Ko je stal na cerkvenem pragu, mu ni bilo več žal, da je bil sprejel upravno vodstvo izleta in se že zaradi potnih težav moral odpovedati včasih najlepšim skupnim izletom.

Tudi v notranjosti katedrale je takoj spoznal, da vso cerkev prezidavajo. Delavcev ni bilo v nji. Okrog in krog velike ladje pa je stalo leseno ogrodje, okna so bila pri tleh večinoma zadelana z deskami, le najvišja stekla so prepuščala v ta ogromni prostor nekoliko dnevne svetlobe. Mrak je poznega obiskovalca osupil. Zanimive slike si bo moral ogledati ob svetlobi vžigalic. Ne, Gospod Gorjup se je spomnil, da ima pri sebi električno žepno svetiljko. Potipal je hlačni žep in jo našel. Obenem je začutil na svojih prsih debelo listnico. Prenapolnili so mu jo bili desetaki švicarskih frankov, ki niti njegovi niso bili. V temni katedrali ga je obšla nenadna skrb za tuje bogastvo. Zavil se je tesneje v poletni plašč in previdno preizkusil gumba, da bi se vsaj nekoliko zavaroval nenadnih nesreč.

S takimi mislimi in široko odprtimi očmi je bežno ogledoval veličastni hram. Prišel je že daleč, preden je opazil, da je v cerkvi popolnoma sam. Njegovi koraki so močno udarjali in odmevali v stranskih ladjah. Občutek samote pa ga ni navdajal s strahom. Okrog sebe je videl tako bogastvo lepote, zlata in novosti, da skoraj ni mogel dihati. Presenečenje je bilo preveliko. Neznani občutek razkošja se je prelival vanj z vseh strani. Vse njegove nekdanje sanje o stavbarski umetnosti, o njenih nalogah, možnostih in veličastju so se mu zdele tu siromašne, domišljija slabotna pokyeka, kj je ustvarjala komaj senco resničnosti in se nikoli ne more približati tisočletnemu delu človeških rok.

Stal je kakor kip in ni mogel odmekniti pogleda. Obok. Nad njim se je razpenjal sinji obok, ki je pil svojo barvo iz silne razdalje in se razblinjal na vse strani z lastno težo. Mladi mož je trpel občutek, da bi moral ta svod s svojo težo zdrobiti vse, kar leži pod njim, vse stebre in stene, ki nevidno zožujejo nedogledno obzorje mogočne osrednje ladje. Ta občutek mu je bil znan, moral ga je doživeti vsaj enkrat, v vsem življenju enkrat. Sklonil je glavo in mislil, iskal

v spominu. Čutil je, kako se vsa teža zgrinja nanj, ko ga zajema vase in brezbrežna prehaja vanj. Da. To je bil občutek jasnega nebesnega svoda v Južni Italiji.

Nenadna utrujenost mu je oklepala ude. Zajel ga je čuden nemir, ki se druži z negotovostjo, z iskanjem smeri in s topo, nepremagljivo polzavestjo. Človeka prevzame strah brez vzroka, občuti se drobec, neznatno zrnce, ki obleži, kamor je bilo padlo na tla.

Daleč za seboj je začul težak odmev, kakor bi se bila zaloputnila ogromna kovinska vrata. Stopil je nekaj korakov naprej in se prebudil. Zdelo se mu je, da sliši, kako je ključ v vratih škrtnil. Obrnil se je in stekel k izhodu. Za njim se je zlivala vedno gostejša tema. Vhod je bil zaprt. Poizkušal je najti mesto, kjer so bila prej odprta velika vrata. Pri tem se je ogibal stebrov in lesenih kobil, ki so bile položene pod visoka ogrodja. Šele po dolgem iskanju in tavanju je dotipal tečaje železnih vrat. Pograbil je dolgo in debelo kljuko, a se ni premaknila. Obesil se je nanjo z vso težo. Ni popustila. Dvignil se je ob njej toliko, da je lahko položil oko h ključavnici in pogledal skoz luknjo. Tudi zunaj je bila tema. Gotovo se je že bližal večer in pred vežo ni bilo umetnih svetilk. Spomnil se je, da je prag v višini obložen z zunanjim ogrodjem, ki je bilo za šibko svetlobo skoraj popolnoma neprodorno.

Obstal je in mislil. Ni mogel verjeti, da je res zaprt. Še je upal, da najde kje stranski izhod, vrata v zakristijo ali pa odprto okno. Te možnosti so se mu zdele tako velike, da se je zopet pomiril in šel iskat. Taval je po širnem prostoru, ki se mu je zdel tem večji, ker se je moral ogibati lesenih stolpov in marmornih stebrov. Pretipal je mesta, kjer je slutil izhod, eno, dve, tri. Vse duri so bile zaprte in močno zaklenjene. Žepna svetiljka je svetila vedno manj.

Nenadoma je prisluhnil. Tik za njim je zaškripal korak.

Stoj!

Ta krik se mu je iztrgal sam. Potem ni imel več glasu. Grozen krč mu je stisnil grlo. Obenem se mu je lastni glas zazdel šibak in tuj. Nihče v tem mestu ga ne razume. Torej bi se ga nihče ne bal. Ako je kdo tu, poleg njega, in ga zasleduje, bi se ne umaknil.

Misli so delovale kakor blisk. Utrnil je žepno luč. Z njo se lahko le izda onemu, ki preži iz teme. V katedrali je zavladala neprodorna tema. Groza, s katero je delovala nanj, je njegov strah še podvojila.

Iz stranske ladje je zaslišal rahel šum. Spomnil se je, da je pred kratkim čital o strašnem umoru v katedrali nekega velemesta. Natanko se je spominjal podrobnosti. Razbojniki, ki so se bili naselili v zapuščeni cerkvi, so vabili tujce vanjo, jih zapirali in vsakogar umorili, da bi jih policija ne izsledila.

Inženir Gorjup ni boječ. Sklenil je, da mora čimprej izginiti iz cerkve. Svetiljke ni več prižgal. Polagoma se je priplazil do mesta, kjer je stalo ogrodje najbližje visokemu oknu. Mrak je bil tu redkejši in bolj nevaren, toda Gorjup je moral preizkusiti zadnji izhod. Odtrgal je kratko desko in jo zagnal v pisano steklo. Mozaik se je razbil in drobci so zažvenketali na marmorni tlak. Z drugo desko je odbil velik kos stekla, ki je padlo na zunanjo stran.

Vrnil se je k izhodu in čakal. Upal je, da so zunaj ljudje opazili padajoče steklo in mu pridejo na pomoč. Čepel je pri vratih in čakal. Skrivnostna tišina se je zopet spravila nanj in ga mučila. Le včasih je kje zapraskala deska, nekje se je upogibal pod. Čakanje ga je izmučilo. V glavi so se mu vrstile misli. Nenadoma se je zdrznil.

Med iskanjem in beganjem, v strahu za samega sebe je bil popolnoma pozabil zunanje stvari. Vlak. Čez pol ure odhaja vlak. Njegovi izletniki se že vračajo. Iskali ga bodo na kolodvoru in zaman pričakovali. Morda se ta večer sploh ne reši odtod. Oni pa bodo mislili, da je pobegnil in jim poneveril denar. Ta misel, nezaupanje stanovskih tovarišev, ga je najbolj bolelo. Potipal je mesto, kjer je pod suknjo tiščal polno listnico. Obenem ga je iznova prevzel strah za denar, za tuji denar.

Zaletel se je v vrata in udaril s čevlji po njih. Razbijal je, da z ropotom opozori koga, ki pojde slučajno mimo. Potem je spet obstal in poslušal. Nič. Pritajeval je lastni dih. Nič. Zunaj je bil globok mir. Promet je šel ves po nasprotnem delu velikanskega trga.

Gorjup je škripal z zobmi. Človek bi znorel od obupa.

Tedaj se mu je iznova povrnili strah. Nad njim je zaškripala deska. Predočil si je v duhu svojo najbližjo okolico. Blizu njegove glave leže prve prečne deske ogrodja. Razbojnik, ki bi čepel na njih, ga lahko doseže z nožem ali s čemerkoli.

Gorjup se je nagonsko sklonil in dvignil desnico. Tik ob njegovi glavi je na kamnitem tlaku zapelo jeklo. Težak predmet, nož ali bodalo je moralo pasti na tla. Stresel se je, se zbral in odmaknil. Mrzel znoj mu je orosil senca. Deska nad njim se ni več gibala, toda v tišini je natančno razločil njeno napetost. Gotovo čepi napadalec na istem mestu, kjer se je ujel, ko mu je izpodletel prvi udarec. In zdaj pobira bodalo.

Začel se je divji boj, kdo prvi dotiplje nož in ga osvoji. Inženir se je splazil nazaj in previdno, centimeter za centimetrom, preiskoval tlak. Nepričakovano je zadel debeli palici sličen predmet. Šel je s prsti po njem. Približno dvanajst centimetrov dolgi predmet je bil hrapav kakor okrajšani ročaj vojaškega meča. Dalje je bilo jeklo. Bodalo. Gorjupovi prsti so zdrseli po njem in otrpnili. S krčevitim prijemom je potegnil roko nazaj in pobral bodalo. Velik, lovskega nožu podoban nož se mu je zdel težak in krvav.

Mladi mož si je poizkusil razjasniti napad. Ni bilo dvoma, da se je morilec plazil po ogrodju nad njim. Nameril je bil bodalo prav v tistem trenutku, ko se je napadeni sklonil. Roka je zgrešila in se morala oprijeti, da ne potegne moža za seboj. Bodalo je padlo. Gorjup ga je držal v rokah, pričakujoč drugega napada in pripravljen braniti svoje življenje do poslednjega diha.

Čul je, da sope. Z vso močjo se je premagoval in poslušal, kam se usmeri njegov napadalec, edini človek, s katerim bo morda prebival v katedrali vso dolgo noč. Premišljal je iznova, kako je z njim, toda opazil je, da ne more misliti. Tresel se je po vsem životu. Čeljusti sta drgetali. Roka se je krčevito oklepala noža.

Prisluhnil je. Ali se ni od desne strani oglašil korak?

Drsajoče stopinje.

Prvi up. Za njim iskra sumnje in gotovost, da je njegov zavratni napadalec pobegnil v ono smer. Morda so tam še drugi, ki pripravljajo nov napad.

Ne. V stranskih durih je škrtnil ključ.

Gorjup ni več zmogel počasne previdnosti. Stisnil je nož še krepkeje v pest in planil naprej. Pripravljen je bil, da udari prvi. A hotel je doseči izhod. Ko je bil že prav blizu, se mu je zadelo, da dočaka edini rešilni trenutek. Zdaj!

Vrata so se nalahko odprla. Izza njih se je boječe prikazal siv, star menih. Obličje sta mu presinjala presenečenje in mrtvaški strah. Gorjup je pomislil sam nase. Pogledal se je in opazil, da še drži v rokah goli nož. Lahko, da je krvav. Z urno kretnjo ga je skrtil pod plašč, odrinil preplašene meniha in planil čez prag, dirjal po stopnicah in ven, ven. Tekel je, dokler ni stopil z dvorišča na cesto. Na tej strani je obdajal katedralo zunanji zid. Na dvorišču ni bilo nikogar. Preden ga starec tu dohiti, se lahko že pomeša med pešce. Misel, da ga menih zasleduje in morda že teče s policijo za njim, se je zdelo Gorjupu popolnoma verjetna. Imel je občutek, da se ga drži kri. Njegova obleka je bila v neredu. V mestu je bil popolnoma tuj. Pri njem bi našli krvavo bodalo. Preden bi se vsa stvar razjasnila, zamudi vlak, vse zamudi.

Dirjal je odločno čez vrt in po velikih stopnicah na trg. Zdelo se mu je, da ga vsi ljudje gledajo, da nekdo vpije za njim. A sklenil je, da ne obstane. Na drugem bregu razsvetljenega trga je dobil voz cestne železnice in planil vanj. Vedel je, da še ni popolnoma varen. Posegel je v žep. Bodalo je bilo v njem, v drugem svetiljku, v suknjiču listnica. Oddahnil se je. Do vlaka je bilo še šestnajst minut. Oprostil si je roko, ki se mu je zdelo neznansko težka, in sedel na prazni sedež, da si pretegne ude. Razklenil se je in vsa mora je padla raz tilnik, kakor da razbija okove večnosti.

Uganka.

Eno uro pekla. Moj bog! Zdi se mi, da sem v tej uri osivel kakor menih, ki me je rešil pekla.

Trenutnemu oddihu se je iznova pridružil nemir. Telo je bilo še razburjeno. Tresel se je in po udih so gomazeli mravljinici. Srce je še nepravilno utripalo.

Pred puhajočo lokomotivo berlinskega vlaka so ga sprejeli prijatelji in vlekli v voz. Zaman je poizkušal razlagati, da bi se opravičil. Komaj da je nakazal z roko in pripravil vozovnice. Iz zasoplega grla ni spravil glasu. A bilo mu je tudi samemu še nejasno. Kdo bi mu zdaj verjel, kar je bilo? Najzvestejši prijatelj bi se smejal.

Inženirju Gorjupu se ni povrnili smeh. Tovariši so glasno govorili in se zabavali. Vlak je vozil skozi slikovito pokrajino. Popotniško veselje je plavalo z njim in prevzemalo tudi žrtev zaklene katedrale.

Gorjup je molčal. Sklenil je, da nikomur ne zine o doživljaju, dokler vsega ne premisli. Še sam ni več prav verjel, da je bilo vse res. Detektivsko zgodbo bi nekoč imenoval tak slučaj.

Detektivsko zgodbo? Moj bog! Vse je bilo res. Ako bi osivel ali ponorel, bi ne bilo nič čudnega. V žepu novega plašča, ki tu visi, je neovržen dokaz, bodalo iz katedrale svetega Vojteha.

Pri oknu sloni tovariš, ki ga Gorjup šele pet dni pozna, čeprav sta slušatelja iste visoke šole.

«Jezem sem,» pravi. «Včeraj sem kupil bodalo. Rečem ti, da takega še nisi videl in da lepšega nima ves krvavi Balkan. Moj brat bi mi dal ženo zanj. A jaz sem ga danes izgubil. Bog me ubij!»

«Glej! To je čuden slučaj. Jaz sem pa danes našel tak nož, da si nikoli takega nisem želel.»

Gorjup je posegel v plašč in privlekel iz žepa bodalo.

«Glej!»

«Kaj? To je moj nož. Strahopetec! Jaz ti pokažem, lopov. Ukradel si mi nož.»

«Norec! Razumeš...»

Balkanec drži Gorjupa za grlo in dviga pest. Nenadoma mu roka omahne. Izpusti osuplega tovariša in izvleče iz svojega plašča nožnico najdenega bodala.

«Evo ti! Kako je prišla nožnica v moj plašč...?»
Oba strmita in vrtita oči. Pogled jima šviga s plašča na plašč.

«Kje si ga kupil?»

V Tilsitu.»

«Jaz tudi v Tilsitu.»

«Zamenjala sva nevede. Boga mi, isti plašč, iste barve, isto vse. Oprosti mi!»

«Zdaj vse razumem. Vse je popolnoma jasno.»

«Kaj? Kaj razumeš?»

«Ko sem se takrat sklonil, je padlo bodalo iz žepa...»

Gorjup pripoveduje novemu prijatelju od začetka do konca ves napad v katedrali svetega Vojteha.

O, dober dan! Kako se kaj imate, kaj počnete?

Ali se vam je že primerilo, da ste doživeli zaradi prijatelja, ki vas je nenadoma ustavil na ulici, ne da bi se zmenil za vašo naglico, različne neprijetnosti?

«Hvala, hvala! Rad bi poznal tistega, ki se mu danes ta dan še dobro godi.»

«Nikarte no, prijatelj, kaj pa tako vpijete? Mar ne vidite, da se že vse zgleduje?»

«Jaz se prav zmenim za to! Naj mislijo, kar hočejo, veliko huje bi bilo, ko bi jaz o vas kaj slabega mislil. Jaz sem vas imel zmeraj za prijetnega človeka, ali danes, ko sva se srečala in ste me vprašali, kako se kaj imam, sem bil silno vesel vaših pristrčnih besed... Zakaj ste me pa tako vprašali? Gotovo zato, ker se zanimате zame, zakaj takšnega vprašanja mi ne bo zastavil človek, ki mu ni nič zame.»

«Res je, ampak...»

«Vidite, kako sem prav pogodil. Vem, da je bilo vaše vprašanje čisto iskreno, pa boste gotovo toliko utegnili, da se boste četrť ure razgovarjali z menoj.»

«Četrť ure?!»

«Menda veendar, ali pa pol ure. Boste že videli... Torej, kako sem že rekel? Kar naprej mi segate v besedo, pa sem že pozabil, kaj sem hotel reči.»

«Začeli ste nekaj o... o...»

«Saj res, že vem... o tistih neprijetnostih... Se že spominjam. Torej, doma ni pravega zdravja, žena mi nekaj kloči, a sin se mi ne mara učiti, ampak misli samo na nogomet. Povem vam, mi danes svojih otrok ne razumemo več... Stojte, kam se vam pa tako mudi?»

«Moj tramvaj gre. Na svidenje! Jaz moram dalje.»

«Stojte, jaz pojdem z vami, pa vam spořoma vse povem. Ampak ne letite tako, meni že sapa pohaja. Težko je govoriti, kadar človek tako vihra. Najprej naj vam povem, kakšne komedije sem imel z davčno upravo...»

«Hudiča... Vi ste krivi, da mi je zdaj tramvaj ušel.»

«In kaj potem, pa se odpeljete z drugim, vsak čas bo tukaj, zdaj prihajajo na vsaki dve minuti. Povedati sem vam samo še hotel, kakšne skrbi me tarejo. Vidite, oni dan sem se sprl s svojim gospodarjem.»

«Gabrič, prosim vas, nikar me ne mudite, ne utegnem, podvzitati se moram!»

Pogodila sva se bila, da bo on plačeval vodarino in kanalsko pristojbino...»

«Gabrič, prosim vas, nikar me ne mudite, ne utegnem, podvizati se moram.»

«Že spet me motite, zdaj mi je pa zadosti, tega vam nikdar ne odpustim. Vi ste me vprašali, kako se kaj imam, in jaz vas bom zdaj prisilil, da me boste poslušali, dokler vam vsega ne povem!»

«Ne vlecite me no za suknjo. Kaj vam je pa ta gumb na poti!»

«Ne, ne izpustim vas, dokler vam vsega ne povem. Zakaj hudiča ste me pa vprašali...»

«Kaj me pa grabite za prsi, umeknite roke!»

«Ne, jaz sem močnejši od vas! Jaz vas bom držal, dokler vam vsega do kraja ne povem.»

«Pomagajte! Pomagajte!»

«Zastonj kričite, nihče vas ne more rešiti, in jaz bom dalje pripovedoval. Aha, tudi stražnik je že tu! Ne, ne. Midva se ne pretepava, kaj pa mislite vi? Midva se samo prijateljsko pogovarjava. Glejte, to je moj stari znanec, ki me je vprašal, kako se kaj imam. In jaz mu zdaj pripovedujem...»

*

Popisali smo vam, kaj se je primerilo gospodu Gabriču, ki se je zaradi običajne fraze zakesnil in še toliko jeze užil. In morala tega dogodka? Zapomnite si ta dogodek! Nikarte govoriti, kadar se srečate s sorodniki in prijatelji ogoljenih fraz, ker se vam sicer kaj lahko zgodi, kakor se je zgodilo našemu dobremu prijatelju: lahko se zgodi, da boste srečali koga, ki bo mislil, da je vaša vsakdanja fraza resna.

Deklince izza

naših dni

Današnja deklince se v marsičem razlikuje od svoje tovarišice izza prejšnjih časov. Tedanja dekleta so skrivala svoje ideale, stremljenja in hrepenenja. Celu sramovale so se jih. Pod pritiskom razmer so ona bila licemerna, pretvarjala so se celo takrat, kadar ni bilo prav nič treba. Govorila so vedno in skoraj samo o srcu, o duši, a bila so nema, kadar je bilo treba govoriti o telesu. Današnje deklice ve, da je licemrstvu odzvonilo. V naših časih morata imeti prvo besedo iskrenost in zdrav razum. Če je poprej moški govoril, bodisi tudi samo v aluzijah, o telesnih pravicah in lepoti žensk, so to smatrale tedanje deklice za izraz bestialne pohote in strasti. Nekdaj se je dalo priti do ženskega telesa samo z osvajanjem duše in srca, a dandanes se lahko reče, da se ženske osvajajo skoz telo duševno in duhovno. Stvar je ostala, kakršna je bila, samo njen red se je nekoliko izpremenil.

Dandanes telo ne pomeni nobene sramote. Ono ni več tisto, zaradi česar je treba lagati, se pretvarjati in skrivati za debele zidove predsodkov. Dandanašnji ve tudi racionalist, da na to stran ne sme biti laži: telesu se priznava vsa važnost in njegova velika moč. In prav iz teh razlogov mora biti borba zanje svobodna, prežeta s čisto človeškimi občutki. Pomočki, ki se uporabljajo v tej borbi, morajo biti plemeniti in izbrani. Tempo življenja je vedno hitrejši, a vsakdo hoče biti v enaki meri deležen njegovih lepot in se naučiti življenjskih radosti. Nihče dandanes ne pričakuje blagoslova z neba, ampak se bori sam, da doseže cilj, ki po njem hrepeni.

Današnje deklice se vzgajajo v zdravem duhu.

Zato se morda zdi ta današnja borba nekoliko sirova in neokusna.

Sedanje človeško življenje je pravo nasprotje prejšnjemu življenju. Dandanes je ženski, če se govori o ljubezni ženske do moža, na voljo dano, da si izbira po svoji volji. In vseh dosedanjih predsodkov, omejitev, roditeljskih prepovedi ni več ali vsaj ne v tisti meri kakor nekdanj.

Danes je treba po pameti živeti, trezno napredovati in koristiti vsej človeški skupnosti. To so poglavitna načela, po katerih naj bi se ravnali moški in ženske.

FOTOSTUDIJA

Leva slika:
„Speča deklica“

Leva srednja slika:
„Hrepenenje“

Desna slika:
„Mladost“

Leva spodnja slika:
„Ples“

Pahljača — žezlo ženske moči

Pahljačo so poznali že v najstarejših časih. Narodi egiptovskih Faraonov, Asirci in Perzijci so uporabljali pahljače, a že stare Grkinje so poznale govór pahljače. Tako je na primer zaprta pahljača, ki je bila obešena za trak na desni roki, pomenila pri starih Grkih, da dekle, ki jo nosi, išče zaročenca. Če je pa zaprta pahljača visela na levi roki, je bilo to znamenje, da je dekle zaročeno. Ako se je mladenka napričo moškega s pahljačo doteknila ust, je to pomenilo, da misli nanj, če jo je pa razpela in hitro zopet zaprla, je s tem hotela povedati toliko, kakor da se boji, da jo zaročenec vara. Če je zagnala pahljačo moškemu pred noge, je hotela s tem reči, da ga ima rada, ako je pa skrila pahljačo pod togo, je bilo to znamenje, da ji ni nič več zanj.

Pahljača je imela v vseh časih velik pomen. Kdor je vpričo ženske hvalil njeno pahljačo, je to pomenilo, da je pogodil pravo pot, ki drži do njenega srca.

Pahljačo so baje odkrili na tale način: Bogati kitajski mandarin, oče lepe Sam-Li, je napravil nekoč slavnostno večerjo na čast svoji hčeri. Med veseljačenjem je postalo hipoma mali Sam-Li tako vroče, da ni mogla nič več, pa je zato hitro potegnula z obraza tenčico, ki je čuvala njeno sladko lice pred sničavimi pogledi gostov. S to tenčico je začela mahati pred svojim obličjem, da bi se malo ohladila. Vsi gosti so bili vzhičeni nad njenimi gracioznimi kretnjami in — tako je bila odkrita pahljača.

Zadnja leta je bila pahljača potisnjena v ozadje. Temu je bilo brez dvoma krivo naše sportno desetletje.

Dragocena pahljača iz nojevih peres daje veliko več gracioznosti ljubki ženski.

Izza paravana.

v katerega hitrem tempu se je izgubil smisel za eleganco kretnje in gracije. Toda z modernimi dolgimi toaletami vred so se pojavile zopet tudi elegantne pahljače. Pahljače iz nojevih peres morajo po svoji barvi popolnoma ustrezati barvi toalete, pri kateri se nosijo. Razen teh pahljač bodo to sezono triumfirale po plesnih dvoranih pahljače, narejene iz montiranega tila, čipk in slonove kosti ter okrašene z različnimi pisanimi slikami.

Pahljače so postale zelo moderne in se veliko nosijo, ker ni koketnejšega okraska, šarmantnejše igrčke niti izrazitejšega žezla ženske moči kakor je pahljača v rokah lepe ženske. Pahljača je tolmač najbolj skritih ženskih občutkov, čarobna palica, ki nam z njo ženska pripravlja vilinska presenečenja, obrambno sredstvo za preburne ljubezenske izlive, paravan, ki za njim ženska skriva svoj obraz, kadar sramežljivo zardi. Kratkotamo, pahljača je sredstvo, ki z njim ženska podčrtava in poudarja na duhovit način svoje lepe manire, svojo prirojeno eleganco, svojo ljubeznivost in svojo zapeljivo gracijo.

Ljubosumnost in njena vloga

Veliki poznavalec človeške duše Shakespeare si je izbral zamorca Othella, sirovo, robato osebo, za zgled ljubosumnosti. Tega on ni storil slučajno. Nasprotno, on je hotel s tem pokazati, da pri kulturnih ljudeh ljubosumnost ne more priti v toliki meri do izraza kakor pri primitivnih. Ali tudi on ni mogel zanikati ljubosumnosti kakor dejstvo, dasi je bil popolnoma civiliziran človek.

Vsakdanji primeri, ki jih prinašajo časopisne kronike, so zelo poučni. Vendar se lahko reče, da večino ekscesov, ki izvirajo iz ljubosumnosti, zakrivijo ljudje, ki ne morejo brzdati svojih strasti in svoje volje. Ali tudi tistim, ki se znajo krotiti, ne prizanaša ta zvesta spremljevalka ljubezni. Zakaj če se še tako zavedajo, da jih ona ponižuje, vendar se ne morejo otresti mučnih občutkov negotovosti. Ljubosumnost ni nič drugega kakor strah, da nam kdo ne prevzame našega ljubljenega bitja. Ljubosumnost je razen tega tudi intimno priznanje, da so na svetu še dostojnejši in boljši, ki so vredni ljubezni osebe, ki jo mi ljubimo in ki tudi nas ljubi. In mi si zato, ker smo ljubosumni, prizadevamo, da tudi sebe večkrat prekosimo s tem, da očitujemo v svojih ljubezenskih odnošajih več pozornosti, brez katere bi ljubezen druge osebe morda ugasnila...

Nemogoče je dobiti človeka, v katerem bi ne bilo niti trohice ljubosumnosti, ki se večkrat rada izprevrže v strast. Ona je vsekakor tako stara kakor ljubezen, če ni celo starejša od nje. Zakaj ne more se reči, da je moški v prazgodovinski dobi, torej še takrat, ko si ni še osvajal imena civiliziranega človeka, kakor lastnik žene gledal, da jo ohrani samo zase... Razen tega pa se je še bal močnejšega, torej vrednejšega, da bi mu je ne prevzel. Ljubosumnost je prešla na žensko šele tedaj, ko je postala tudi ona v ljubezni aktivnejša, ali z drugo besedo, ko se je začela zavedati svoje vrednosti in je mogla sama izbirati med moškimi.

V vsakem primeru pa je treba ljubosumnost upoštevati kakor dejstvo, praktično pa se dá govoriti samo o njenem močnejšem ali slabšem izrazu, o njenem vnanjem izrazu. So namreč ljudje, ki se znajo imenitno brzdati, tako da nihče ne opazi njih emocije. Takšni ljudje tudi ne priznajo, da so ljubosumni, ker se hočejo pokazati celo preveč vredni ljubezni, ki jo že imajo. Odtod tudi zmota, da so ljudje, ki so ljubosumni, pa tudi takšni, v katerih ni nič ljubosumnosti. V resnici pa so samo takšni, ki svojo ljubosumnost lahko krote, pa takšni, ki je ne morejo prikriti, torej takšni, ki jo znajo premagati, pa takšni, katere ona premaga.

Mimo drugega je treba poudariti tudi to, da je ljubosumnost važen faktor, kadar se govori o izbiranju v smislu descendenčne teorije. Ako bi si bila zaljubljenca popolnoma svesta vzajemne ljubezni, bi si ona dva ne prizadevala, da se izpolnjujeta, bi ne gledala toliko na svojo zunanost in na vse tisto, kar ceni njun čas kakor najvišje vrednote. Ker pa ni tako, zato se je treba za marsikatero kulturno pridobitev, za razvoj posameznikov in celo vsega človeštva zahvaliti — ljubosumnosti. To se utegne dozdevati čudno, če pa malo natančneje motrimo vsakdanje pojave, se hitro prepričamo o tem... In ni treba niti daleč posegati... Zadoosti je, če pogledamo sebe, pa se uverimo o tem. Naša ničemurnost, naše ambicije izvirajo večkrat samo iz želje, da bi bili boljši od drugih, da bi mogli imponirati ženski v prvi vrsti. Seveda, kadar gre za moškega. Kar se pa tiče žensk, bi one ne bile na tisti

stopnji lepote, ki so na njej danes, ako bi ne bilo te čudne bolezni, ki se ji pravi ljubosumnost.

Zatorej je treba, če hočemo biti pravični, tudi priznati ljubosumnosti njene dobre strani in ji oprostiti vsa zla, ki nam jih prizadeva dan za dnem. Treba ji je skoz prste pogledati celo to, da je včasih tudi kriva smrti... Ali to je samo dokaz, da ona eksistira, da je ona činitelj, ki uravnava ne samo odnošaje zaljubljenec, ampak vse življenje...

Ljubosumna ženska je zmožna vsega...

Dejstvo, da preneha ljubosumnost z našimi vitalnimi funkcijami vred, priča, da je ona nujno potrebna, kakor tudi to, da je ona tako rekoč polovica ljubezni. Zakaj če vzamete ljubezni ljubosumnost, zamorite hkrati tudi ljubezen ali pa vsaj tisto, kar jo dela vedno novo, vedno vabljivo.

Tintorettovo zakonsko življenje

Slavni italijanski slikar Tintoretto se je imel samo svoji energični ženi Faustini, hčeri beneškega plemiča Marka di Vesco, zahvaliti, da je živel v velikem izobilju kakor je bil vajen. Faustina je bila ravno tako varčna in vestna kakor je bil on lahkomišeln in površen. Nikdar mu ni prišlo na misel, da bi za svoje delo zahteval plačilo. Slikal je samo zato, ker ga je to veselilo. Čisto dobro je bilo, da je v hišo prihajal denar, a se ne razsipal. Kadar je šel Tintoretto z doma, jo je vselej moral prositi potrebnega denarja, a ona je zahtevala, da ji je dal račun o vseh svojih izdatkih. — Njegov račun pa se ni vselej popolnoma strinjal, a tedaj se je Tintoretto rad izgovarjal, da je ves svoj drobiž poklonil revežem in ujetnikom — k ujetnikom je namreč prišteval tudi sam sebe. Faustina je pa skrbelala tudi za možjevo obleko, da bi bil v javnosti zmeraj v obleki, primerni beneškemu občanu. Obleko je moral varovati zlasti v deževnem vremenu.

O negovanju kože

Kdor si hoče ohraniti lepo kožo, mora skrbeti za njeno čistoto, ki je prvi pogoj za to. Že v starem zakonu biblije čitamo, da so si morali Judje umiti roke pred

jedjo. V stari rimski državi so imeli kopališča že v najstarejši dobi. Seveda takrat še ni bilo tvorniških dimnikov in dima, ni bilo avtomobilov in toliko cestnega prahu kakor sedaj, zato je zadostovala za umi-

vanje čista mrzla voda. Za temeljito umivanje pa so uporabljali pepel. Prvi so poizkusili sestaviti milo v Franciji. Ta poizkus pa se je posrečil šele v začetku 19. stoletja. Dandanes si pač ne moremo misliti telesne kulture brez mila. Milo je torej zelo važno sredstvo za ohranitev lepe in zdrave kože. Poleg mila so pa še najrazličnejša toaletna sredstva in priprave za masiranje. Topli obkladki, parne kopeli za obraz, masaže, razne pomade in različne parfimirane vode za umivanje so sredstva, ki jih dandanes uporabljajo dame in gospodje za negovanje kože. Naši dve sliki prikazujeta način električne masaže obraza v lepotnem salonu.

Cinizem

Evo interesantne anekdote iz časa, ko je nastala na newyorški borzi tista znana panika:

Neka znana oseba, kateri je njen bankir sporočil, naj pošlje takoj, najdalje pa do jutri dopoldne do desetih 10.000 dolarjev, ker bo sicer prodal vse njene delnice, je takoj pohitela k predsedniku neke zavarovalnice, kjer je imela polico za 50.000 dolarjev in zahtevala posojila 10.000 dolarjev.

— Ali, je odgovoril predsednik, saj je komaj dve leti, kar ste pri nas zavarovani, in vi sami nam niste dali doslej niti 2000 dolarjev. Na kaj naj vam damo 10.000 dolarjev?

— To meni nič mar! odgovori zavarovanec, ali mi boste dali zahtevanih 10.000 dolarjev ali pa boste dali jutri moji vdovi 50.000 dolarjev.

Pravijo, da je ravnatelj zavarovalnice takoj izplačal zahtevano vsoto.

Poslednje besede znamenitih ljudi

V svetovni književnosti nahajamo veliko anekdot o poslednjih besedah velikih in slavnih ljudi.

Znano je, da so bile poslednje besede velikega pesnika Goetheja: «Več svetlobe!» in da je Julij Caesar imel, ko je izdihal, samo še toliko moči, da je izgovoril tisto popularno rečenico, ki se tolikokrat uporablja: «Kaj tudi ti, Brutus?»

Je pa še veliko takšnih in podobnih izrekov.

Angleška kraljica Elizabeta je na primer vzdihnila v poslednjem trenutku svojega življenja: «Vse svoje bogastvo bi dala samo še za eno minuto življenja.»

Znameniti matematik Lagni je reševal do poslednjega diha aritmetične probleme. Ko je že padal v agonijo, ga je vprašal zdravnik, koliko je 12 na kvadrat, «Sto štiri in štirideset», je odgovoril Lagni in zatíšnil oči na veke.

Mirabeau je tik pred svojo smrtjo poklonil svojo zlato uro zdravniku, rekoč: «Vzemite si, gospod doktor, to zlato uro za spomin. Meni tako ni več potrebna: na drugem svetu je samo brezkončna večnost.»

Danski kralj Friderik V. je umrl s temile lepimi besedami: «Veseli me, da odhajam v večnost z zavestjo, da se mojih rok ni prijel niti madež krvi.»

Največji zdravnik srednjega veka Nemeč Haller je rekel svojim prijateljem, ki so bili zbrani ob njegovi smrtni postelji: «Dragi moji, vi nimate toliko solza, da bi se toliko najokali za menoj, kolikor ste me v življenju zasmehovali.»

Tizian, italijanski slikar, čigar umotvore še dandanes občudujemo, ni bil na svoja dela nič kaj ponosen. Ko je ležal 1576. l. na smrtni postelji, je vzdihnil: «Ko sem se navsezadnje naučil naslikati oči, moram umreti.»

*To so popolnoma
nepotrebne
skrbi...*

Kadar se zgodaj spomladi trenutno solnce smehlja z jasnega neba, a potem se zopet nepričakovano ulije ledena ploha, tedaj se bojite za Vašo nežno kožo. Ali to so prav nepotrebne skrbi! Elida Creme de chaque heure varuje in neguje Vašo kožo in pokrije obraz in roke s povsem fino skoraj nevidljivo kopreno. Potem naj bo zunaj še tako nestanovitno vreme — Vaša koža ostane nedotaknjena, vedno enako plemenita in nežna — kajti Elida Creme de chaque heure jo varuje in neguje.

ELIDA
CREME DE CHAQUE HEURE

Kako se čistijo srebrni predmeti

Ponos vsake gospodinje je snežnobelo namizno perilo in bleščeči pribor. Da pa ostane srebrni pribor vedno lep, ga je treba pravilno čistiti. Čisti pa se na različne načine.

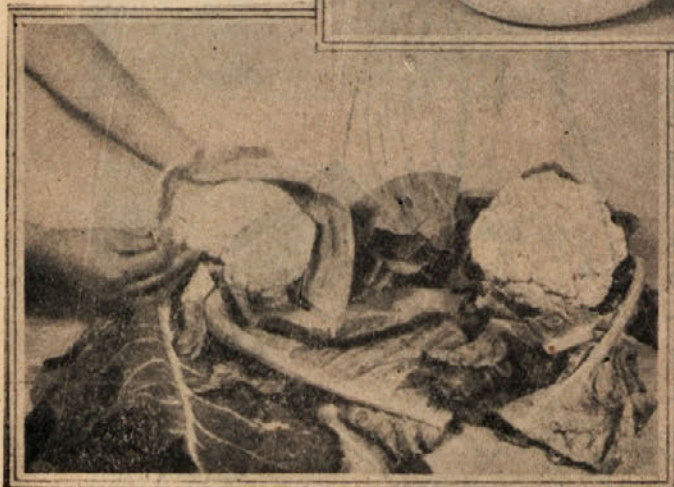
Za vse srebrne predmete je najbolj zanesljivo sredstvo milnica. Najprej jih osnažimo z morsko gobo, ki jo pomakamo v milnico. Ko se posuše, jih pa odrgnemo še z jelenjo kožo ali pa s flanelo. Staro srebro in zlato se čisti v redki kaši, ki se pripravi iz kemično očiščenega vinskega kamna in špirita. Predmeti se čistijo z majhno ščetko, izmijejo z vodo in odrgnejo z jelenjo kožo ali pa z mehko flanelo.

Zastareli madeži se najprej namočijo v raztopini vinskega kamna (v posodi z raztopino se pusti predmet približno eno uro), šele nato se očistijo na zgoraj opisani način.

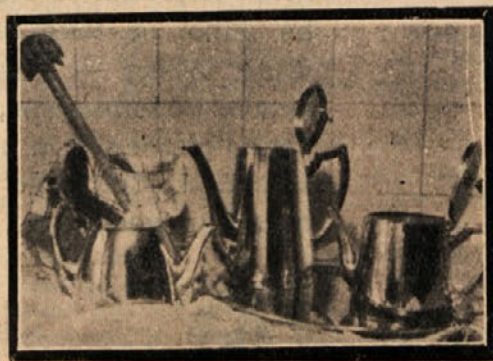
Rezila srebrnih nožev se čistijo s krompirjevico, gladki podstavki (tase) pa z milnico in zdrobljeno kredo. Gladke ploskve se morajo posebno previdno drgniti z mehko cunjjo ali pa z jelenjo kožo.

Srebrne čajne ročke se morajo takoj po uporabi izprazniti in omiti z vrelo vodo in dobro obrisati znotraj in zunaj. Če stoji čajna ročka dalje časa v omari, ne sme biti pokrita, sicer dobi neprijeten duh, ki se le težko odpravi. Vsakih 14 dni pa se mora vsa srebrna posoda omiti in dobro obrisati. Tudi alpaka in

druge vrste srebro ostane dolgo časa lepo, če se redno in skrbno čisti s temi sredstvi.

Srebrni noži naj se umivajo v topli vodi, v kateri se je kuhl krompir. Ročaji se ne smejo devati v toplo vodo.

Srebrne kanglice za čaj in kavo se morajo od odznotraj dobro obrisati s cunjjo.

Frédéric Mauzens:

Živa blagajna

Iz francoščine prevedel dr. A. Debeljak

(Nadaljevanje.)

«In tako malo skoraj zaupam lastnim ljudem kakor nasprotnikovim... Vem... Nič za to! Brezpogojno morava dobiti koga... Samo pazila bova, kakšne tiče nama pošljejo... Če bodo videti odkrita sodrga... ali še huje, sodrga brez odkritosrčnosti... I no, bova pa zahtevala drugih, in tako dalje, dokler naposled ne naletiva na resne in poštene pokrovitelje... Bog ve, križem sveta nisem blodila

kakor tvoj Philibert in se vendar čutim sposobna videti, s kom imam opravka... Pa ti?»

«Jaz? Na mojo vero, to je morda moja edina vrlina... Pravcati nos imam za to... Ubogi tvoj rajni oče se mi ni mogel načuditi...»

Služabnik nama je šel iskat velik dnevnik in Ivona je bila samo v zadregi, kateri naslov policijskih opravištev naj si izbere. Ustavila se je ob posredovalnici, katera ji je vzbujala

KONFEKCIJA

J. MAČEK

Ljubljana 12
Aleksandrova

najbolj ugoden

nakup

za vsakršna

moška in deška

oblačila

po vladajoči modi.

nekaj zaupanja po starosti svoje ustanovitve, po okraju, kjer je poslovala, in po številu telefonskih prog, s katerimi je razpolagala. Nato sva šla v delavnico in moja varovanka je zahtevala eno izmed številčk označenih v naslovu.

«Halol! Central 96—19?» je izustila ne preglasno, ker se je bala ušes ob durih. «Tukaj gospod Elzear Philibert, 43 Bineaujev bulvard... Da... Potrebovali bi dva resna moža... Ne, ni da bi morala biti detektiva... Gre bolj za obrambo nego za poizvedbe... Ampak pri vsem tem morata biti vendar zadosti vajena policijskega postopanja, da bi v potrebi zasledovala koga... oziroma videla, če kdo nju zaletuje... A tako? Imate zgolj zelo izkušeno osebje?... Dobro... Na kar pa predvsem gledamo, je poštenje... A tako? Zaupniki? Jako resni? Ako pa vi jamčite, upam, da pojde vse v redu... Koliko? Drago je, ampak ne gledamo na ceno, samo da dobimo popolnoma izvrstne ljudi... Bomo zadovoljni? Prav! Kdaj? Ampak čim prej... Bržko prideta? Prav do bro... Klanjam se, gospod...»

Mladenka je obesila slušalo.

«Si čul? Pošljejo nama cvet svojega uslužbenstva... Najboljše, kar se tiče poverjenikov...»

Samo počakati nama je bilo, da dospeta napovedana bisera. Medtem je telefoniral Trévol, ki je želel izvedeti, kako je potekla noč.

Prejšnji večer je bil seveda prišel in glasno tarna, ko je izvedel, kako sva bila prijeta in zopet izpuščena, Ivona pa, očitno ginjena spričo njegove vdanosti, mu je bila priznala, da imava telefon, obenem pa mu izsilila obljubo, da naju ne bo klical nad dvajsetkrat na dan k aparatu... Romanopisec je bil že vprašal po naju davi, ali obtorej je bil samo služabnik pokonci in mu odgovoril. Sedaj je vrli dečko imel gospodinjo samo koncem žice ter je množil vprašanja in priporočila. Ali ob telefonu se je lahko odkrižati ljudi: samo nazaj obesiti slušalo, in Ivona je to kaj naglo napravila.

Ob desetih se je zamajal zvonec ob mrežnih vratih... K oknu nisva šla gledat, kajti bila sva v salonu, odkoder se ne vidi na vrt. Sluga je prišel ter obvestil, da sta dva gospoda, ki ju menda pričakujeva. Ivona je velela, naj ju privede.

«Ah!» sva kriknila oba hkrati, ko sva ju zapazila.

Spoznala sva oba apaša bikoglavca, ki sta bila prejšnji dan v prvi vrsti najin角度 osvoboditeljev. Danes sta imela trd klobuk namesto čepice, naskrobljen ovratnik in rokavice, mahagonove kakor njiju črevlji iz lepo izdelanega usnja, in spričo teh lahnih izprememb v noši se mi je zdelo, da dišita malo manj po vislicah.

Stala sta pri vratih salona, ki jih je bil sluga zaprl za njima, in naju osuplo gledala z okroglimi očmi.

Ivona si je prva opomogla od presenečenja. Obrnila se je proti meni ter izjavila:

«Svojo službo sta pričela še prej, nego sta bila sprejeta... Vzroka ni, zakaj naju ne bi še nadalje popolnoma zadovoljevala...»

Nato je namignila možema, naj sedeta, in ko sta to storila manj prisiljeno, nego bi bil jaz pričakoval od njiju, jima je razložila, kako sta naju iztrgala iz rok opravnikom Pinkertonove tvrdke, ne pa uradnikoma z Zlatarskega nabrežja.

«In da bi se zavarovala proti novim takim napadom, sva zaprosila pri vaši posredovalnici dve telesni straži... Zdaj pa, gospoda, sta vidva na vrsti, da nama pojasnita, kako to, da nama je bila sreča mila in sva vaju srečala ondi v družbi, da ne rečem na čelu onih gospodov, ki so jih klicali, se mi zdi, Bellevilleski slaniki?»

Stvar je bila jako preprosta in obenem zelo zamotana. Posneti hočem na kratko, kar sta nama povedala oba bikača, kajti beseda jima je bila tako zmedena kakor obilna, poročati pa neizpremenjeno o njunem zapletenem govoru bi bilo nemogoče.

Ime jima je bilo enemu Albert Mesnil in drugemu Julij Fortin. Priznala sta, da sta bila že prej kaznovana, lahko pa bi baje dokazala, da nista nikoli zagrešila hujšega ko tatvino in še več, da ju sedaj ne zasleduje roka pravice. Pripadala sta k tolpi slankov, ampak samo

VELIKA SKRB.

Kaj bo, če mi opešajo moči!

Koliko družinskih očetov se boji, da bi zaradi prenapornega dela ne napočil čas, ko ne bodo več mogli skrbeti za svoje družine.

Nihče ne more uiti svoji usodi, eno pa je mogoče: da človek poveča upornost svoje fizične in intelektualne moči. Res da pravijo: „Kdor ne dela, naj tudi ne je“, ali moglo bi se reči tudi tako: „Kdor veliko dela, mora tudi dobro jesti“, zakaj odkod naj vzamemo odpornost in telesno moč, če ne od hrane?

Ohranite si svojo fizično in intelektualno moč s pomočjo

OVO MALTINE.

Ovomaltine je naravna krepilna hrana, ki ima veliko redilno vrednost, se lahko prebavi in je bogata z elementi, ki ustvarjajo energijo in krepe telo.

Skodelica Ovomaltine nam bo pomagala, da bomo svoje vsakdanje delo lažje in z uspehom dokončali. Dobiva se povsod: mala škatlica Din 16.—.

Sklicujte se na ta list in zahtevajte brezplačen vzorec od tvrdke

Dr. A. WANDER, d. d. Zagreb

kot častna člana, bi dejal, odkar sta se zadala pri velikem opravištvu zasebne policije. Ob nedeljah sta zahajala med svoje nekdanje drugove in si dovoljevala malce zanemarjeno nošo ob teh uricah oddiha, nista pa se pridružila nobenemu graje vrednemu počitku, kar bi se bilo sicer težko vršilo, ker tolpa se je natančno držala nedeljskega počitka... Sicer se jima je včasih med tednom pripetilo, kadar ni bilo pri opravištvu dela čez glavo, da sta šla na izprehod v Belleville ter za nekaj trenutkov zopet postala debeli Bertelj in veliki Julče, ali redko je naneslo, da bi bila ob taki priliki spremljala slanke na kaki njih ekspediciji. Tu nista mogla strpeti. Policija je prav toliko nesla, kolikor kraja, nevarnosti pa so bile manjše. A nič ni boljšega kakor imeti čedno trgovinico — sadjarnico, mlekarno ali pivnico — in oba sta sanjarila o tem, da bi se udomila. S tem namenom sta devala denar na stran. Imela sta že več tisoč frankov v hranilnici.

V bistvu sta bila to poštenjaka, ki sta po naravi ljubila red in mir, in brž ko bi imela vsaj svoj pooblastilni list, ne bi gosposka imela krepkejših podpornikov.

Ivona in jaz sva bila jako vesela. Ob strani teh dveh sicer nevšečnih, a nazadnje sorazmerno še dokaj zanesljivih korenjakov, ob teh rdečeličnih hrustih, ki sta vsakomur vzbujala spoštovanje in ti bila vdana, če si ju znal pri-

kleniti nase, naj bi nama bilo možno, hoditi brez bojazni okrog. Sklenili smo, da naju ne ostavita niti za korak. Jedla bi z nami, in Pavel je dobil nalogo, naj jima pripravi dve postelji v sobi prvega nadstropja tik ob najinih.

Med obedom sta naju pošteno zabavala. Imela sta neizčrpno zalogo dogodbic, eno o lopovih, druge o gospodi. Ker sta se rodila v Charonni, pariškem predmestnem okraju, ker sta se vedno klatila po cestah in zaporedoma pripadala raznovrstnim smotlakam, od katerih sta nosila na laktih in prsih napikovana zvanična znamenja, ni imela tatinska prostaščina nobenih skrivnosti zanju. In zadnji dve leti, odkar sta opravljala zasebno redarstvo na račun agenture s posebno gosposko klientelo, sta pričela dobivati pojem, čeden pojem o tajnostih visoke pariške družbe. Vohunila sta za množico prav odličnih ljudi. Udeležila sta se velikih porok pri Sv. Frančišku Saleškem, Svetem Avguštinu, Sv. Klotildi in često sta bila celo navzočna pri obedu po obredu... Navadila sta se precej spodobnega obnašanja. Oddaleč, kadar nista govorila, sem uverjen, da sta delala dokaj ugoden vtisk. Od blizu se je nepovoljno dojmil izraz njunega obličja, ob katerem si se, kakor sem povedal, nehote spomnil vislic, navzlic poskrobljenemu ovratniku, ki je vsekakor znatno blažil neprijetni občutek. Ali kadar sta odprla usta, je bil polom, vendar ta polom je po vsem videzu Ivono

Sport je veselje

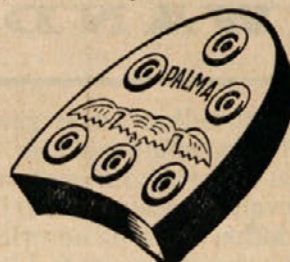
samo tako dolgo, dokler se telo ne utruji. Vse lepote narave, ki razveseljujejo pešca v začetku potovanja, ne učinkujejo več, kadar duh in telo popustita.

Ne hodite na noben izlet, ne na dopust brez podpetnikov PALMA na čevljih, pa se boste pri vsakem kilometru, ki ga boste prehodili na podpetnikih PALMA, spomnili našega nasveta.

PALMA dela hojo elastično, varuje noge in čevlje in vas ohrani sveže in vesele.

Gumi podpetniki PALMA

povečajo veselje pri sportu.

Domač prilizvod.

malodane toliko kratkočasil kakor njune pri-
godbe same. Besede in stavke sta ti tako ro-
bila, da je bilo strah in groza.

Kuhar je opravljal svojo službo povsem po-
kojno, kakor da ne sliši nič, a kar si je mislil
o izbiri najinih zvez, ni moglo biti laskavo ...
Mož, ki je vprav to posebno poudarjal, da se
ne mara pogoditi drugje kakor pri popolnoma
dostojnih ljudeh ...

Ko je bilo kosilo pri kraju, je hotela Ivona
brez odlašanja od doma. Hudo jo je imelo,
rad verjamem, da bi se sprehajala z najinim
čisto novim spremstvom kakor dete, ki si mu
pravkar kupil mečko ali obroč in ki ne odneha
prej, dokler ni poskusil igrače.

Kuhar je postavil na mizo s kavo vred škat-
lo, iz katere sem videl, da si je najin prvi po-
služnik s pridom jemal smotke. Mlada gospo-
dinja je pustila telesni straži jedva toliko časa,
da sta pokadila vsak eno, pa smo odrinili.

Sicer se ni naključilo nič izrednega na tej
šetnji, ki je imela za smoter velike bulvarde.

Opazila sva, da se Harrods in Davis še zmeraj
odlikujeta po svoji odsotnosti; zbog tega se
je, častna beseda, Ivona očitvidno vznemirjala,
tako da sem jo koncem koncev zafrknil: «Ho-
češ, da gremo v Crillon vprašat, kaj je z nji-
ma? Mogoče sta obolela? ...»

Nedolžna šala, zaradi katere mi je dobršen
del popoldneva jezo kuhala ...

Stopili smo v kino, in sicer prav tja, kamor
sva bila tri dni poprej potegnila za seboj oba
Američana. Tokrat sva bila midva potegnjena,
in sicer sta naju zavlekla najina izvrstna ro-
kovnjača detektiva, vsa mrtva na slične pred-
stave. Na sporedu je bil solzav, turoben film,
ki ju je močno prevzel. Ko je bilo konec in se
je dvorana spet razsvetlila, sem opazil, da so
jima oči vlažne. Preverjen sem, da ju je stis-
kalo v grlu. Eden je potegnil svilen robec než-
nih barv kakor reženj napolitanskega slado-
leda tutti frutti ter se hrupno useknil.

Ampak, ponavljam, primerilo se nam ni nič
na tem sprehodu, bodisi da sta najina protiv-

(Nadaljevanje na strani 144.)

GOSPA!

Zahtevajte
pri
svojem
trgovcu
samo
izdelke
tovarnice
keksov,
biskvita,
vafeljnov
itd.

B. PAUER, družba z o. z. **Ljubljana**, Sv. Petra cesta št. 48.

„PROJA“ terpentinska krema daje usnju lep blesk ter ohranjuje usnje.

Kdor varčuje, uporablja edino „PROJA“ terpentinsko kremo!

DELNIŠKA TISKARNA

D. D. V LJUBLJANI

MIKLOŠIČEVA CESTA 16

BRZOJAVNI NASLOV: DELTISK
TELEFON 2132

RAČUN POŠTNE HRANILNICE
ŠTEV. 11.630

TISK IZ IZDOLBE-
NINE V BAKRU
(BAKROTISK)

TISKARNA IZVRŠUJE
VSAKOVRSNE TISKO-
VINE, KNJIGE, REVIJE,
ČASOPISE, DIPLOME,
DELNICE, SREČKE, KO-
LEDARJE, ENOBARVNE
IN VEČBARVNE SLIKE
POLJUBNE VELIKOSTI;
VREDNOSTNE PAPIRJE,
RAZGLEDNICE, LETAKE,
LEPAKE, POSETNICE,
OVITKE, OSMRTNICE,
POROČNA NAZNANI-
LA, OVOJE ZA RAZNE
INDUSTRIJSKE IZDELKE

POSEBEN ODDELEK ZA
IZVRŠEVANJE IZVIRNIH
RISB IN SLIK ZA RAZ-
LIČNE REKLAME, VRED-
NOSTNE PAPIRJE, ILLU-
STRACIJE, UMETNIŠKO
OPREMLJANJE KNJIG,
REVIJ IN POLJUBNIH
NAROČENIH TISKOVIN
SKICE NA ZAHTEVO

KNJIGOVEZNICA
JE OPREMLJENA Z
MODERNIMI STROJI IN
NAJNOVEJŠIM MATE-
RIALOM TER IZDELUJE
RAZLIČNA DELA, KI
SPADAJO V KNJIGO-
VEŠKO STROKO, NA-
DALJE IZVRŠUJE UMET-
NO VEZAVO KNJIG
Z ROČNIM ZLATENJEM
PO ORIGINALNIH NA-
ČRTIH IN NAROČILU

IZDELOVALNICA
TRGOVINSKIH KNJIG
V POLJUBNI VELIKOSTI
IN OBLIKI Z LASTNIM
ČRTALNIM STROJEM

OB VSAKI PRILIKI SE SPOMNITE,

da so „Jutrovi“ „Mali oglasi“ v Sloveniji najuspešnejša, najcenejša in najhitrejša **posredovalnica za službe** vseh vrst, za prodajo in nakup vseh stvari, za nepremičnine, lokale, podjetja, kapital, ženitve in za vse drugo

V teku **enega** leta je bilo po „Jutrovih“ „Malih oglasih“ uspešno posredovano v nad **40.000 primerih**

Ugodnosti posredovanja po „Malih oglasih“ se more z lahkoto poslužiti **vsakdo**. Treba je le svojo željo sporočiti na naslov: **Oglasni oddelek „Jutra“ v Ljubljani, Prešernova ulica 4**. Pri naročilu je pristojbino poslati v znamkah ali v denarju naprej, za vsako besedo 50 par. Za oglase trgovskega značaja, dopisovanje in ženitve se računa od vsake besede 1 Din

NE POZABITE!

nika počivala ali pa da je nepričakovana pričujočnost najine straže prekrižala njune načrte. In vrnili smo se v Neuilly tako nemoteno, kakor smo bili odpotovali.

Ob Champerretskih vratih sta naju oba plečnjaka močno osupila, ker sta se ustavila in pozdravila Cruchata.

«No, no», sta se oglasila po domače. «Kako gre kaj?»

«Tako, tako, bolj počasi...» je odgovoril moj bivši delodajalec, ki je bil seveda tudi vi- deti jako iznenaden, ker naju je z Ivono videl v podobni družini.

Ko smo šli naprej svojim potem, sem vprašal Alberta in Julija, odkod poznata starega Overnjata.

«Včasih sva imela z njim kupčije», sta pojasnila.

Za točnejše podatke nisem silil vanju, sicer pa ni bilo treba, ker sem se domislil neke govorice, kakor bi bil dvojni Cruchatov poklic, železninarstvo in kostanjarija, zgolj zastran lepšega, sama pretveza, ter da živi predvsem od prodajanja ukradenih stvari.

Kakor hitro smo se vrnili domov, se je Ivona pričela ukvarjati s svojimi gospodinjskimi opravki. Petero naj bi nas bilo za mizo, kajti, spominjate se, mladenka je bila povabila Trévola v odškodbo za tistikrat, ko je naju čakaje na pamet večerjal.

Ob sedmih smo bili v salonu z obema našima drugoma, ko je podvornik uvedel romanopisca. Pogled na ti osebi slabega lica mu je povzročil presenečenje pomešano z nemiro, ki ga ni mogel docela prikriti. Ivona je hitela predstavljati, a niti ni utegnila izreči naslova redarjev, ko sta ta že pristrčno prožila roko novodošlecu, rekoč:

«Kako gre kaj?»

Za trenutek se mi je zazdelo, da poznata romanopisca, čeprav sem sedaj vedel, da se ta

L. MIKUŠ, Ljubljana

MESTNI TRG ŠTEV. 15

Dežniki

Na drobno! Ustanovljeno leta 1839. Na debelo!

„KARTOTEKA“, D. Z. O. Z.

Ljubljana, Šelenburgova ul. 6/1

Rolex

Telefon 3338

knjigovodstvo

Kartoteke za vse vrste obratov.

ZA VAS SMO IZGOTOVILI

zalogo novih pomladanskih kostumov in plaščev.

DRAGO GORUP & Co.

LJUBLJANA, Miklošičeva cesta 16

Telefon 32-33

Telefon 32-33

ne hodi dosti več ko nič učiti na lice mesta, zlasti pa ne v okolico Villeteskega prekopa... A videla sta ga prvič, in ko sva jima potlej povedala njegovo ime in zvanje, sva jima z neumevajočega obraza videla, da nista nikdar nič njegovega čitala.

Ko svo svojemu prijatelju dopovedala, kdo sta ta moža, je glasno odobril najin sklep, da bova imela telesno stražo, a ko sta se oba za trenutek oddalila, je porabil to priliko ter naju vprašal, ne bi li mogla najti kaj boljšega. To, da sta po čudnem naključju prejšnji dan ona pognala v beg najina sovražnika, ga po vsem videzu ni zadovoljilo. Njuna postava je delala nanj povse neugoden vtis; zaradi tega pa se nisva z Ivono prav nič vznemirjala, kajti zastran dojmov sva se, to pa po vsej pravici, zanesla dosti bolj nase nego na vrlega moža. Med večerjo sta nam kakor med obedom Albert in Julij povedala marsikak prigodek v klavirni francoščini, zabeljeni z latovščino, in Ivona se je vnovič hudo zabavala, menda tem bolj, ker ji je Trévolov jadni in tesnobni obraz povzročal veselost. Sicer se je tudi meni čelo kolikor toliko zjasnilo. Res, da je bila noč, a temà me ni več tolikanj plašila kakor prve večere... Iz nje se mi je bila dvakrat pokazala nevarnost, ko mi je Harrods vrgel mrežo, potlej ko me je zasledoval, in v zadnji sem ji kljuboval... Pomalem sem si bil bolj v svesti svojih živcev, sicer pa bi bila navzočnost obeh policistov zadoščala, da bi se osrčil še večji strahopetnež ko jaz... (Dalje prihodnjič.)

Za Vašega
birmanca
dobite

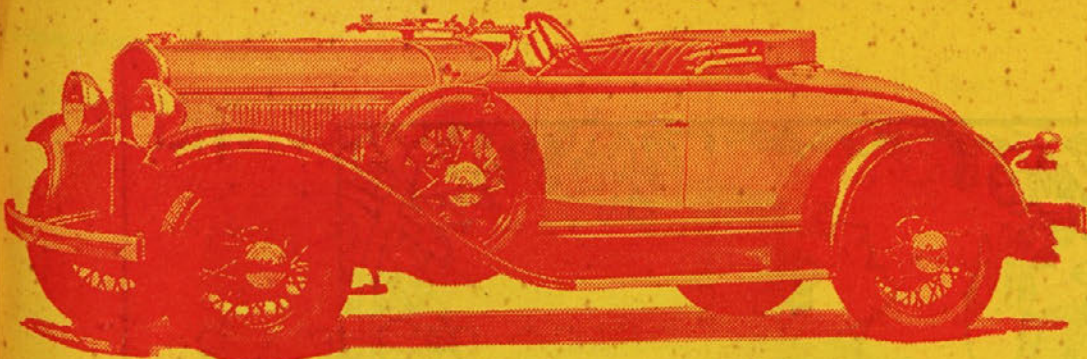
primerno darilo
najceneje pri

J. SOMNITZ, Ljubljana
Sv. Petra cesta šte. 16.

Naročnina za reviji «Domači prijatelj» in «Naš obzor» znaša za vse leto Din 60.—, za pol leta Din 31.—, za četrt leta Din 17.—. Posamezna številka Din 7.—. Izdajata konzorcij revij «Domači prijatelj» in «Naš obzor».

Odgovoren za izdajateljstvo, uredništvo in upravnništvo Emil Podkrajšek, tiska Delniška tiskarna, d. d. v Ljubljani, predstavniki Miroslav Ambrožič, oba v Ljubljani.

Uredništvo in upravnništvo sta v Ljubljani, Praprotnikova ulica šte. 1.

TEMPERAMENT

IMA ROADSTER

DE SOTO»

Tak voz potrebujete Vi.

Je eleganten po zunanosti, razkošen v opremi, mašinerija izredno dovršena.

To je avto, ki ste ga že davno pričakovali.

B M W bo Vaš sluga, poslušen in zanesljiv na vsak najmanjši gib.

Naši vozovi so tudi razstavljeni na Zagrebškem sejmu v paviljonu E. Predno se torej odločite za nakup, pridite k nam in preizkusite naše vozove. — Brezplačno in brezobvezno Vam vse razkaže generalno zastopstvo:

DOLENC & TÖNNIES, LJUBLJANA

Dvořakova ulica šte. 9. Telefon šte. 27-62.

avto BMW

ki Vam bo izborno služil. Solidnost voza BMW je splošno znana. Odlikujejo se po svoji okusni karoseriji, po sili motorja in odlični opremi mehanizma.

Ako pa so Vas prijatelji navdušili za majhne vozove, tedaj se odločite za

Domlad prenavlja

prirodo in ljudi, nikakor pa ne poškodovanega perila. Kdor se je od škode kaj naučil in kdor ne želi zastonj izgubljati časa, denarja in truda, jemlje za pranje svojega dragocenega perila le

Schicht^{ov} RADION, varuje perilo!